

Entre el circ i el teatre

Anem molt retardats. Ja fa dos anys que el públic de Barcelona, i més d'un any el de Madrid, ha tingut oportunitat d'assistir a aquest espectacle. *Le*

D.R. tiva convencional, el muntatge connecta, tanmateix, amb tot un corrent d'experimentació que ha funcionat en les últimes dècades. En fa, concretament, una plasmació reeixida i plena d'ofici. El circ, la

Un espectacle poc habitual

cirque imaginaire, allà on es representa, deixa bocabadats els espectadors. I els crítics, que no acaben de traure's la pasta de les mans a l'hora de parlar-ne favorablement. Si hi afegim la presència de Victòria Chaplin, d'il·lustre cognom artístic i magnífica trajectòria internacional, l'enlluernament és complet.

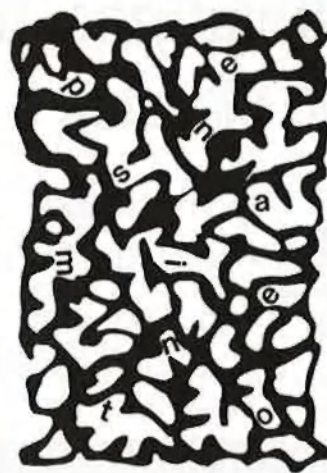
Le cirque imaginaire s'ha representat al Teatre Principal de València entre el 16 i el 20 de gener, i ha deixat aquest regust als assistents. Difícilment considerable des de cap perspec-

il·lusió, el teatre i la dansa són una combinació eficaç en mans de gent sensible. I la Chaplin i Jean Baptiste Thierrée ho són.

El millor que es pot dir d'aquesta obra és, doncs, que funciona. Que funciona l'encis sobre el qual basa les escenes, que funciona l'humor i la subtilitat i que l'estètica invitació, plena de referències, que ens proposa, ens atrapa sense reticències. Potser en aquesta facilitat o gentilesa amb què captiva hi ha el desllorigador, la clau del misteri i dels encants de l'obra.

Dues obres de Bertomeu Ferrando

El joc de l'escriptura

Joan VICENT ALIAGA

La primera cosa que crida l'atenció de la mostra d'art concret i/o experimental de Bertomeu Ferrando (València, 1951) en la Sala de la Caixa de Pensions és el muntatge acuradíssim. Un muntatge que combina, amb molt de gust, les manifestacions de poesia visual amb els objectes treballats i descontextualitzats, considerant que els misteris del llenguatge resulten el centre d'aquesta exposició.

Sempre que tenim l'oportunitat de contemplar una mostra d'aquest tipus, surt una espurna a l'aire, un interrogant que no ens abandona: ¿l'art ha de privilegiar els resultats estètics resumits en un objecte o, al contrari, ha de manifestar-se en una tirallonga de conceptes i idees?

No cal dir-ho, Bertomeu Ferrando es un excel·lent màgic d'idees, un brollador ocurrent de llenguatges que traspuen les flaires de la torre de Babel, però l'ús que es reflecteix sobre papers, *gouaches* i lletraset

de les seues intencions entra dins del camp de l'especulació.

Els seus objectes naixen d'una evident austeritat i s'allotgen en un món de referències que menysprea la bellesa d'una pintura o la gràcia d'un objecte escultòric. Si no considerem que el nostre concepte de bellesa és antiquat i ple de pols. No és pas una reflexió gratuïta, i l'espectador haurà d'esbrinar allò que més li agrada (l'emoció visual) d'allò que pense (la reflexió).

En aquest sentit, cal agrair a l'autor de l'exposició la pulcritud que regna a tota la sala, una pulcritud que sembla absent de la majoria d'activitats artístiques d'aquesta mena. I també cal destacar-ne les curioses i divertides escriptures de la sèrie *Espacios de voz*, on la calligrafia xinesa entra en una simbiosi perfecta amb la delicadesa del *gouache*. Delicadesa que pul·lula pertot arreu i que ompli l'exposició de plasticitat. Això sí, una plasticitat lingüística.